

Capitolul 18

Timp de trei zile vizită zeci de garsoniere. Uitase cât de deprimantă este o asemenea experiență, dar fu nevoit să-și reamintească. Îi fu dat să vadă hrube întunecoase și pline de igrasie, cotețe cu pereții coșcoviți, încăperi mirosind a cadavru, cămăruțe cât o conservă, garsoniere cu proprietari sonați. Unul dintre ei, fericitul posesor al unci chichinețe la parter, își săpase în casă un beci. Printre avantajele certe enumera posibilitatea de a te ascunde dacă te calcă hoții și cea de a-ți menține iarna cafeaua caldă în mod gratuit, uzând de țevile sistemului de încălzire care treceau fix prin mijlocul gropii. În cele din urmă, găsi ceva decent ca preț și confort, dar se elibera abia în septembrie. Rugă proprietarul să i-o rețină, dar era hotărât să-și continue investigațiile, nu voia să abuzeze de ospitalitatea lui Set.

Când prezbiterul îl invită sâmbătă la iarbă verde, își zise că merita un moment de respiro și acceptă. Abia apoi află că e vorba de o întâlnire a bisericii. Era jenant să dea înapoi.

Așadar, sâmbătă, după ce-și băură cafeaua, Set începu pregătirile. Aduse din boxă un grătar rabatabil și o minge, cumpără mici, apă și bere, iar la sfârșit se îmbracă în trening și își trase în picioare o pereche de pantofi sport. Bineînțeles, nu uită Biblia. Coborâra în parcară din spatele

blocului, unde mașina lui Set, o Dacia 1300 de pe vremea primului zbor pe Lună, ruginea calmă. Prezbiterul deschise portiera fără să o descuie. La privirea surprinsă a lui Andi, se justifică :

— N-are ce să-mi fure, Biblia o am întotdeauna la mine.

Pe drum, prezbiterul îi povesti amuzat că la biserică primiseră vizita unui ins straniu. Un personaj îmbrăcat elegant, fin, cu vocabular elevat. Era om de afaceri și voia să stea de vorbă cu cei din conducere. Știa multe despre ei, de la doctrină și mod de organizare până la faptul că nu aveau propriul lăcaș de cult, ci îl închiriau. Se documentase temeinic. După cum pretindea, principala lui frământare în viață era ce se va întâmpla cu sufletul său după moarte. Voia cu orice preț să se asigure că, dacă sufletul e veșnic, al lui va ajunge în cel mai bun loc posibil. Pentru asta era dispus să cheltuiască oricât. Ca om de afaceri, gândea în termeni de strategii, probabilitate și piețe. Pentru asta își propusese să nu rateze nici o religie și nici o confesiune, căci nu se știa care e cea adevărată. Dacă mai multe duceau în același loc, cu atât mai bine. De-a lungul vieții construisese câteva temple în Asia, iar acum se hotărâse pentru o catedrală catolică, două biserici ortodoxe, pe stil vechi și pe cel nou, plus câteva biserici neoprotestante, nu știa deocamdată câte. În anii următori intenționa să se îndrepte spre Africa, dar documentarea în privința vieții religioase de acolo, destul de încâlcită, era anevoioasă. În schimb, investițiile erau mici. Vorbind, ochii personajului se aprindeau și gesturile căpătau amploare. Nici mai mult, nici mai puțin, dorea să le construiască o biserică, iar ei, în schimb, ar fi urmat să se roage tot timpul

de-atunci înainte pentru mântuirea sufletului său. Avea pregătit și un contract.

Prezbiterul bău o gură de apă și tăcu. Andi aștepta sfârșitul poveștii, care însă întârzia.

— Așa, și? forță el finalul.

— Asta e tot... Adică nu chiar, l-am îndemnat la pocăință și rugăciune...

— Lasă asta, i-ați luat banii sau nu?

— Ooo, cum îți poți imagina asta? Ar fi fost ca și cum i-am fi furat.

Nu fu întru totul satisfăcut de răspuns, dar tocmai ajunseseră și nu mai avea timp să-l descoase.

Se aflau pe un platou larg acoperit cu iarbă, înconjurat pe trei laturi de pădure, iar pe a patra de case de vacanță. Proprietate privată, după cum i se spusese. Câțiva tineri înarmați cu bidinele marcau un teren de fotbal. Într-un colț, pe o suprafață cu zgură se monta un fileu de volei. Soseau mereu mașini, iar unii oameni ajungeau pe o cărare din pădure. În scurt timp, la umbra copacilor începuseră să răsară măsuțe pliante cu sticle și caserole. Trei fire de fum, ușor arcuite de vânt, semnalau că nici micii nu vor întârzia să apară. După rapiditatea și eficiența mișcărilor, se putea ghici o organizare îndelung exersată.

El se plimba de colo colo, privind și trăgând în piept aerul tăios, cu senzația că e un șurub rătăcit într-o mașinărie care merge și fără. De câteva ori, prezbiterul îi făcu din mână vesel, trebăluind.

— Sper că te simți bine la fratele Set, îi spuse Ștefan, ivindu-se ca din pământ.

— Aaa, tu erai? Da, e un tip mișto...

Mai pălăvrăgără un pic, apoi Andi îl întrebă:

— Pe vremuri scriai poezii, te mai ții?

— Mmm... o vreme m-am lăsat, iar acum m-am apucat din nou.

— Cum așa?

— Lucrurile sunt complicate... Când Îl descoperi pe Dumnezeu, nu-ți mai trebuie nimic. Nici măcar mâncare. Apoi starea aceea de euforie trece și îți găsești un echilibru cu lumea... Nici nu bănuiam că o să mă reapuc, dar am făcut-o.

— Cum se împacă cu credința?

— Am pierdut nopți gândindu-mă la asta...

— Și?

— Chiar vrei să știi?

— Dacă nu-i secret.

— Ooo, nu, răsese Ștefan, dar nu vreau să te plictisesc.

— Ei, asta-i! Cum vezi, n-am mare lucru de făcut...

— Cum să încep... Am fost încurajat de faptul că nicăieri în Biblie nu-ți interzice să scrii. Psalmii sunt capodopere. Numai că acum nu mai poți scrie ca în urmă cu două-trei mii de ani... Problema mea cea mai mare a fost că poezia modernă e o expresie a eului... un eu modern, egoist... iar egoismul nu se împacă deloc cu iubirea aproapelui... Ștefan respiră adânc și continuă: Nu vedeam nici o soluție... Acum sunt pe cale să mă lămuresc... Am descoperit că există un „eu” modest, creștin, pe care nu-l poți simți decât cu o inimă nouă... Unul timid, timorat, plăpând, dar care va crește odată cu drumul credinței... Nimeni nu mă împiedică să găsesc o expresie artistică pentru el... una actuală, vie. Știi bine, estetica ne învață că nu contează ce spui, ci cum spui. Poți să-l aduci laude lui Dumnezeu sau să vorbești despre eul tău umil și mizerabil folosind ce tehnică literară vrei... Cam asta-i... Mulțumit?

— Ce să zic, nu prea am avut ocazia să mă gândesc la chestiile astea, dar mi se pare just. Iar cel mai mișto e că până la urmă Dumnezeu, dacă într-adevăr există, nu-ți interzice să faci ceva la care ții. Corect?

— O, da, e mai generos de cât ne putem imagina noi.

Apoi adăugă:

— Mă scuzi... îmi face semn fratele Ioan, cred că mi-au sosit invitații. Dar ne mai vedem!

— Încă o chestie! insistă Andi.

— Zi repede!

— Tu ce crezi, există animale vorbitoare?

— Ce întrebarea e asta? Glumești!

Apoi zise:

— Am zburat!

Și o luă la fugă.

— Totuși, ăsta e un tip normal, mormăi Andi. Știam eu că e normal!

Se adunaseră peste cincizeci de persoane. Erau vesele, trâncăneau, strigau. Beau și mâncau. Se juca volei și fotbal. Copiii cu lopățele și greble scormoneau pământul. Dar el era un șurub rătăcit într-o mașinărie care mergea și fără... Luă o sticlă de bere și se retrase într-o margine, pe iarbă, la soare. Se întinse pe spate și închise ochii. Nu fusese la mare de ani de zile. Lumina era de un roz întunecat. Auzea păsările hârjônindu-se. Mai abtîr decăt copiii. Dinspre pădure venea miros de verde cãrnos și umed. Creta scãrțâia pe tablă. Copiii copiau caligrafic în caiete. Pãsãrile cãlãtoare zboarã spre țãrile calde. Fiecare dintre ele are sub aripã o valijoarã. Acolo își țîn cremele de fațã și de corp, rujurile, periuța și pasta de dinți. Pãsãrile se hrãnesc cu semințe și

viermișori. Când bea apă, înalță gâtul, ca să le ajungă în stomăcel. De aceea au gâtul frumos.

— Aici erai? Te-am căutat peste tot, îl scoase prezbiterul din toropeală. Am adus mici și bere.

Apoi se așeză alături, pe iarbă.

— Cred că ațipisem, zise Andi, fără a deschide ochii. E plăcut aici. Soarele, pădurea, veselia...

— E o predică reușită, așa zic și eu...

— Ce predică? tresări Andi și se ridică în șezut.

— Păi, tot ce se întâmplă aici... Frumusețea naturii și armonia dintre oameni au darul de a ne vorbi despre măreția lui Dumnezeu. Să contempli gingășia unei flori, a unui fluture sau geometria unei frunze de arțar e un mod de a te minuna de perfecțiunea Creației. De aceea fiecare dintre noi a adus și invitați, ca să se bucure de toate acestea, să le vadă. Dumnezeu ne vorbește la tot pasul, numai noi suntem orbi și surzi...

— Păi, sincer să fiu, mie nu mi-a trecut deloc prin cap chestia asta...

— Fiecărui Domnul îi vorbește pe limba lui, înseamnă că ție îți arată alte semne.

— Dacă zici tu! nu-și putu stăpâni o undă de ironie.

— Ești sceptic. Și cu am fost multă vreme. Dar, vezi tu, când mă uit la toți oamenii ăștia, și pe cei mai mulți îi cunosc, nu mă pot îndoii de faptul că Dumnezeu lucrează în viețile noastre. Spune-mi, tu ce vezi în jurul tău?

— Păi, ce să văd, oameni care beau, râd și se veselesc, iar la fata Împăratului Roș nici că se gândesc.

— Sunt ei fericiți?

— Asta n-am de unde să știu, dar așa par.